

1. s. e. H3K II
7. januar 2018
Sundkirken 10

Salmer:

136 Dejlige er den himmelblå

873 Usynlige

674 Sov sødt barnlille

69 Du fødtes på jord

102 Et lidet barn

108 Lovet være du

Dette hellige evangelium skriver evangelisten

Mark (Mark. 10, 13-16)

Bøn:

Vor Gud og far

Tak at vi må være dine elskede børn uanset hvad
der sker.

Amen

Hvad er et menneske?

Hvad er et menneskebarn, at du tager dig af det
og husker på det? – sådan spørges der i den
gammeltestamentlige salme.

Barnelivet og børnelivets vilkår og udfordringer er noget, mange tager sig af og har en mening om – Ja, selvfølgelig har vi også en mening om menneskelivet i det hele taget:

Hvad det egentlig er for en størrelse,
Hvad vi stiller op med det, og hvordan bliver livet meningsfuldt

– altså salmistens spørgsmål:

Hvad er et menneske?

– det spekulerer de fleste over,
men særlig spekulerer vi over det i vores møde med børnene.

Både vores egne: – Hvordan skal de opdrages?

Hvad skal der blive af dem?

Hvordan kan vi bidrage til deres liv og vækst?

Men også i forhold til de andres børn.

Alle har en mening om børneopdragelse.

I den forløbne uge er jeg flere gange faldet over tv-indslag, som satte tanker i gang, om hvordan vi behandler børnene og tager os af dem.

Med evangeliets ord:

Hvordan tager vi imod børnene

– de små og de store?

For den måde børnene bliver modtaget på, den måde skal være eksemplarisk for vores alle sammens modtagelse af Guds rige.

Det ene eksempel kommer fra serien Årgang 0 – den har jeg fulgt i alle årene – det er i sig selv interessant at så hvor forskellige børnene er i udgangspunktet, men også hvor forskellige vilkår og opvækstbetingelser de har.

Nu er de selv ved at blive voksne, og deres voksne – ikke mindst deres forældre - har en stor aktie i hvordan de har udviklet sig.

Forældre har kæmpe stor indflydelse på hvordan børnenes liv bliver – man kan godt blive skræmt over det, også på egne vegne.

Det andet eksempel var 3 kendisser, Peter Mygind, Camilla Ottesen, Manu Sareen, som i aftenshowet diskuterede, hvordan forældre i dag fx kan finde på at bede om at få fritaget deres børn for fremlæggelser i skolen og andre ubehagelige ting.

De diskuterede hvor lidt eller meget forældre skal blande sig:

Hvad kan man kontakte læreren om? –

De talte også om hvordan man – måske i stedet – kan ruste børnene til at klare udfordringerne.

Det er vel det overordnede spørgsmål:

Hvordan hjælper vi vores børn med det der er svært i livet.

- Hvor meget eller hvor lidt skal vi gøre for dem?

Hvilke ting skal vi ordne for dem?

Skal vi tale for dem og være formidlere af deres tanker og følelser overfor omverdenen, overfor skolen fx?

Man kan råbe curlingforældre og andre skældsord efter de forældre der blander sig – og efter nogens opfattelse blander sig alt for meget.

Men spørgsmålet er jo, hvorfor det sker?

Hvorfor blander de voksne sig?

Bunder det ikke i kærlighed?

Muligvis misforstået kærlighed, men trods alt kærlighed.

De allerfleste vil deres børn det allerbedste –

Vi vil give børnene et godt liv med gode muligheder, - det er der ikke noget nyt i - vi vil respektere dem og give dem plads til at være dem de er.

Hvad er et menneske?

Er et menneske summen af kunnen og viden og evner til at klare sig godt?

– eller er et menneske og et menneskelivs værdi ikke noget helt andet?

Et menneskes første og vigtigste spørgsmål er altid ”Er der nogen, som elsker mig?”

Det lille barn kikker på os og gør alt for at få vores opmærksomhed – ikke fordi vi skal fortælle barnet at det er dygtigt, men fordi barnet vil vide om det er elsket.

Barnet orienterer sig efter hvem der elsker det, og hvordan det bliver taget imod.

Når vi elsker vores børn, så viser vi vores kærlighed på mangfoldige måder

– men måske får de ikke lov at være sig selv og dem de er – hvis og når vi voksne invaderer deres liv og gør for meget for dem.

Vi gør det af kærlighed, men måske gør vi det også, fordi de voksnes vigtigste spørgsmål, er det samme som børnenes:

Er der nogen der elsker mig?

Som voksen oplever jeg at blive bekræftet og elsket, når jeg ser, at jeg er betydningsfuld for mine børn.

Kærligheden går begge veje.

Jeg erfarer kærligheden,
når vores liv er forbundet med hinanden,
når vi er afhængige af hinanden,
når vi har brug for hinanden.

Men kærlighed er ikke kun et spørgsmål om hvor højt vi værdsætter hinanden og hvor meget vi vil gøre for hinanden.

Den betingelsesløse kærlighed, som Jesus så eksemplarisk demonstrerer overfor de små børn er en kærlighed som intet kræver.

- Det er jo i sig selv oprørende – at der slet ingen krav er.

Det er da heller ikke noget, vi skal overføre på hverken børneopdragelsen eller vores egen tilgang til livet.

Livet er krævende – og vi må give os i kast med besværlige ting – ligesom også vores børn må lære at turde gøre ting, som kræver noget.

Men uanset hvad vi magter eller ikke magter – så er udgangspunktet for menneskelivet, at vi ER elskede.

Helt fra starten, før alt andet, er vi elskede.

Nogen – nemlig Gud – elsker os,

han tager imod os uforbeholdent –

Han lægger ikke hindringer i vejen

og vil heller ikke have at andre skal gøre det.

Han rækker armene ud mod os,

han lægger hænder på os –

velsigner os.

Det gør han ikke kun, når vi er små søde børn, der bæres til dåben.

Guds kærlighed er udgangspunktet for ethvert menneskes liv.

Et menneske er et elsket menneske hele livet igennem.

Vi er skabt i Guds kærlighed.

Gud husker os – også når vi føler os glemt.

Gud tager sig af os – ikke ved at fjerne al modstand, men ved at tage imod os med kærlighed, selv når vi ikke er værd at modtage.

Det gælder ikke bare for os forældre og andre voksne.

Det gælder også for vores børn.

Derfor er den – måske vigtigste opgave – for os forældre, overfor børnene, at pege på at de er Guds elskede børn.

Vores vigtigste ansvar er at vise dem, at deres liv også har sit udgangspunkt i Guds ubegrænsede kærlighed.

Det er ikke mennesker, men Gud, der er centrum for menneskelivet.

Et menneskeliv er et liv i Guds varetægt – det skal alle vide.

Amen